

Съсъ радостъ свирѣна, съ истжпъ гордѣливъ
Напрѣдъ се надваря персиецътъ дивъ

И тамо въспрѣнъ се тълпѣ на площада;
Висока е тамо издигната клада, —

Царъ Крезъ е привързанъ о стълба посрѣдъ.
Нахвърлени долу подъ него въ безредъ,

Лѣжатъ царедворци и стари боляри.
На радостъ прѣди, и на смъртъ днесъ другари.

А по-отстрана, подъ раскошенъ заслонъ,
Киръ гордо е сѣдналъ на царекый си тронъ.

И ето той махна съ ржката си тихо:
Екнаха литаври, тржби протржбиха,

И гръмна въ простора стохилиденъ кликъ;
Избухна огънь — и исчезна за мигъ

Високата клада срѣдъ пламъци димни . . .
Жръцитѣ запѣха свещени си химни. . . .

Тогава оброни Крезъ тжжно глава,
И въ тъмна му паметъ неясни слова

За мигъ възникнаха и пакъ потъмняха,
Кат' искрици слаби пламнали изъ праха.

И взрѣ надалечъ той прѣдсмъртний си гледъ,
Дано нѣкакъ схване по свѣжия слѣдъ

Това що възникна за мигъ и пропадна. . . .
Но близу при него му погледътъ падна,